

Sætt og hoyrt

Hann: Vit mugu spara. Kundi tú ikki seyma tær klæðini sjálv?
Hon: Ert tú óður. Møguliga kundi eg roynt at seyma tæni.—

— Hon vísir seg at vera ógvuliga ókunnug. —

— Ókunnug. Ja, eg havi aldri hitt nakran, ið hevur vítað so lítið um so nógv. —

— Hvat trýrt tú í grundini um Petersen? —

— Alt. —

— Hvat skal hann gera, tá hann er liðugur at lesa? —

— Hann roynir nokk at sleppa sær á einhvørt ellisheim? —

Vaskartíð Í KRÓKI

Sendið ólavsvókuvaskið inn í hesari vikuni, og tygum hava alt toyið reint til hátíðina — og tað uttan ómak.

millum ungfólk

Vit vilja her prenta eitt petti úr »Social-Demokraten«, við tað, at maðurin dr. Moritz endar við at biðja ongan gera sum hann.

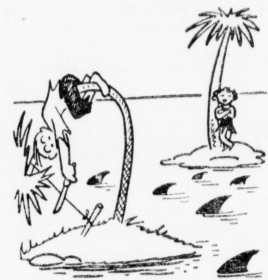
Professor í lykkeligt trekant-ægte-skab angrer og advarer. — Den gæstmilde hustru optog elskerinden og hendes af mandens efterhånden 4 børn i familien. — So-leiðis ljóðar yvirskriftin í blaðnum.

Polygamisagen mod professor dr. Moritz fra Kiels universitet, der har vakt opsigt langt ud over Tysklands grænser, fandt i går sin afslutning, idet disciplinærdomstolen i Slesvig som appelinstans frikendte den anklagede.

Professoren var den 25. oktober 1949 dømt til at fratræde sin stilling. Grunden hertil var, at han med sin hustrus godkendelse optog et intimt samliv med sin kvindelige videnskabelige assistent, der endog optoges i ægteparrets hjem, hvor hun fødte fire børn, der blev opdraget sammen med ægteparrets egne tre. I dommens præmisser anføres det som formildende omstændighed, at den anklagede, der indgik forholdet til sin assistent i 1937, i januar 1945 tilkendegav sin faste beslutning om atter at ville føre et juridisk og etisk uangribeligt liv. Han indgav skilsmissebegæring og indgik i 1950 ægteskab med assistenten.

I præmisserne er der taget hensyn til de moralske tilstande i nazistaten, hvis syn på familielivet var i modstrid med den vesterlandske kulturkreds' moralopfattelse. Professorens hustru godkendte ikke alene »trekant-ægteskabet«, men fremmede endog hans forhold til den kvindelige medhjælper, ja, sørgede tilmed for, at hun gennem et operativt indgreb blev i stand til at få børn med manden. I 1942 kom der dog en kurre på tråden, og ved retsmødet i går erklærede professoren, der nu bor i Stenfeldt i Agel, at han advarede ethvert ungt men-

neske imod at efterligne det af ham gennemførte familieeksperiment.

TRYGGINGARSAMBANDIÐ FØROYAR

Føroya Kríggstrygging .. telf. 372
Føroya Brunatrygging .. telf. 372

Føroya Sjóvátrygging ... telf. 372
Føroya Vanlukutrygging telf. 221

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging -

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

Tá fór Kálvur at læa, tað helt hann vera ov girigt av einum presti at fara til doktaran fyri at redda eitt tveyoyra.

Dagin eftir fór Ketil at tekja, men hann helt, at var hetta mönsið um meslingarnar ikki komið, hevði hann kunnað havt sitið heima, so hevði Lias Berint kanska verið á lívi, og tey sjálv hövdu saktans kunnað balst inni undir takinum, sum tað var, hetta til várs aftur.

IX.

ETIL heldur av seingini fyri dag, rakar hirðingina undan eiminum og fær drekka útá. So fer hann út undir veggina, fær sær lúkuna niðurfra og hyggur upp í luftina: »Vakurt veður í morgun«, talar hann á Klávus, sum eisini stendur undir sínum vegg við lúkuni niðurfra. »Ja, ja, heldur Klávus, ein vælsignaður morgun frá Harranum, tað er vist. Prísaður veri Gud, sum hvønn mögun letur sólna upprisa bæði yvir tann umvenda og tann óumvenda syndaran«.

»Högættin kom við tí bondska lagnum, so heldur hon sær, fáa vit nakrar góðveðursdagar«, talar triði oldingin. Teir siggja hann ikki, men hoyra, tað rennur í myrkrinum.

Tá kom Tummas har at frætta tíðindir og lýsti við lummalykt. »Smátt í teg, ið gongur so sneytandi«, fistu teir gomlu og ryktu lúkurnar uppfyri aftur. »nú skuldi heldur ikki vera friður at kasta sær av vatninum á morgunstundini«.

Tummas læði og helt, at sovrðið gjörði eingin uppi í fólkaeygum longur.

»Nei, nei, tað ber til, nú skal alt vera so fint«.

»Hvat fara tit at takast við í dag«, spurdi Tummas; men teir gomlu öntu ikki: »Tú skal onga smettarinsöguna fáa frá okkum«.

Tummas læði og fór sín veg. Hann fekk tíðindini fyri tað, um teir einki sögdu, hann kundi gita.

Tá ið Ketil kemur inn afur í roykstovuna, drítur eitt hösn á hann: »Smátt veri tykkum fyri«, og hann trívur upp á bitan, fær hendur á hanan, tekur yppingartök á hann og skal slíta kríkan av, men so aftrar hann seg og blakar hann uttar í fjósið.

Tá ið drekkað var heitt, bar hann konuni og soninum te og sukur upp á seingina. Tey skuldu at fylgja Lias Berinti til gravar í dag, so tað ráddi um at vera tíðliga á veg.

Konan spurdi, hvussu veðrið var.

»Avbera gonguveður, eitt fölv av kava, og jörðin stírnad«.

Konan helt, at tað var best at sleppa sær niðan um eingjargarðarnar, áðrenn fólk kom at ganga: »Man verður so gjøgnumgløddur av hesum slagnum«.

Tað helt Ketil við og fór at matskaffa kúnna. Tá ið hann kemur inn í fjósið, stígur hann á hanan og kleimir hann.

»Tú ert vanur at gera skomm og skaða, tú fer av seingini um morgunin«, deilir konan.

Ketil gremur seg um hetta, hann hevur gjørt, og roynir at seta hanan á roykstovugólvið, men hann ber ikki hövdið, og so má hann yppa hann.

»Kasta hann ikki í kóstin«, heldur konan, »gev heldur presti hann«.

»Hví kunna vit ikki eta hann sjálv«, spurdi Kálvur, »gev mær hann«.

»Nei, Gud veit, verður hann ikki etin inni her«, sigur konan. »Tú fær hann ikki, tú fær hundska av honum«.

»Hvat er hundska, mamman?«

»Tað er ikki at kunna fyllast«.

»Hví fær prestur so ikki hundska?«

»Tað veit eg líka, hvussu tað er við presti, Danskurin etur bæði líkt og ólíkt«.

Kálvur kom eisini av seingini. Hann skuldi ikki fara við, men hann skuldi hjálpa teimum at gera seg liðug. Tað gekk í honum, einki at fáa av ervinum, men foreldrin sögdu, at kom hann við, mátti hann leggja hond á líkið, og tað tordi hann ikki, tí har var so nógv fremmanda fólk.

»Gakk og hygg mær at svartaskónum, teir standa inni undir koyggjunni«, sigur Ketil við sonin.

Kálvur kemur við teimum: »Pápin, teir eru so hyggjuskotnir, skal eg royta teir«.

»Halt munnin til á tær, sneiðursettur, royta skógvarnar, hvør hevur hoyrt so skaft. Tak ein klút og turka burtur av teimum«.

Gamla hevði snollað seg upp sum ein bráður: Virar upp undir oyrrum, puffermar og so miðjasmöl, at tað var ræðuligt, stóran topp og turrklæðið bundið heilt afturav. Kálvur sat máleysur: »So fin kann mamman vera, tá ið til skal takast«.

Í hálvalýsingini vóru tey liðug. »Jesus veri eftir hjá tær, stakk-alure, siga tey við Kálv, »skikka tær nú so væl, ansa eftir húsnum, leska húsini og gev kúnna vatn, slepp ikki ketuni í hjallin. Vit koma aftur um dagssetur«. So fóru tey.

Kálvur stóð og hugdi eftir teimum eina løtu. Tá ið tey komu undir sýn, spenti hann bringuna út úr sær og spýtti langt út eftir tónum: »Nú eri tað eg, ið ráði á borgini, talaði á Klávusardóttur, sum kom út við óskuni: »Nú eru friggjarlíkindir«.

»So?«

»Ja, eg eri einsamallur í húsi«.

Hon setti óskuna frá sær, og tey fóru inn bæði.

Tá ið tey gomlu komu niðan um garðarnar, setti konan skjúrtið